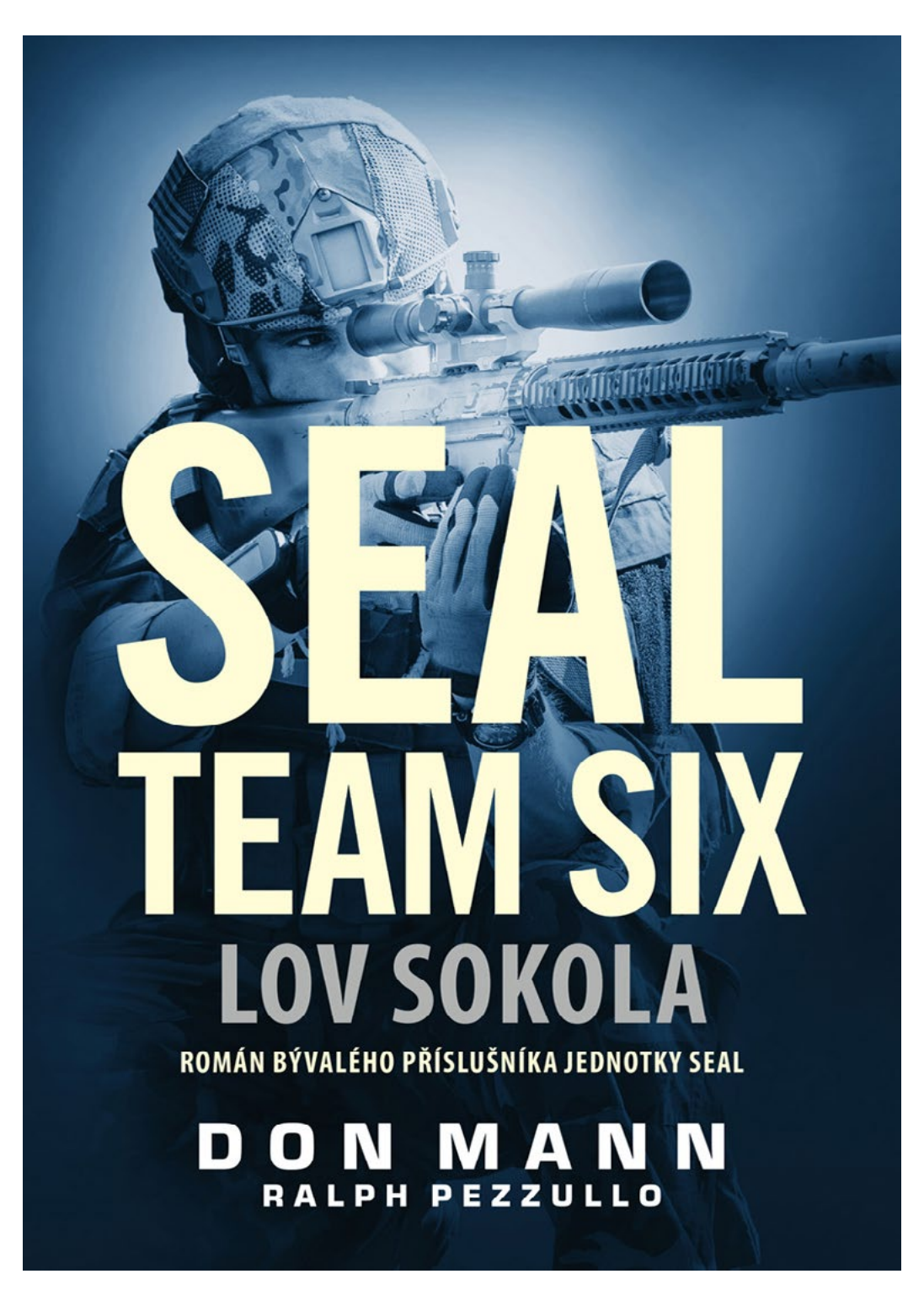

SEAL TEAM SIX

LOV SOKOLA

ROMÁN BÝVALÉHO PŘÍSLUŠNÍKA JEDNOTKY SEAL

DON MANN
RALPH PEZZULLO

SEAL team six: Lov sokola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Don Mann, Ralph Pezzullo
SEAL team six: Lov sokola – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SEAL TEAM SIX

LOV SOKOLA

DON MANN

A RALPH PEZZULLO

CPress
Brno
2018

Postavy a události v této knize jsou smyšlené. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími nebo mrtvými, je náhodná a nevychází z úmyslu autora.

Vedeme válku, abychom mohli žít v míru.

— Aristoteles

*Všem příslušníkům ozbrojených sil, pracovníkům CIA a diplomatům,
kteří prolili svou krev, abychom my ostatní mohli žít v míru.*

KAPITOLA PRVNÍ

*Nechť se nemodlím za úkryt před nebezpečím, ale
za to, abych byl beze strachu, když nebezpečí přijde.*

— Rabíndranáth Thákur

JOHN A LEONORA RINEHARTOVI PŘÁVĚ VIDĚLI, JAK se jejich třináctiletý syn Alex poprvé sám oblékl. Den v domě Rinehartových obvykle začínal diplomatickými manévry, určovanými jeho momentálními náladami.

Když se boty Johna Rineharta dotkly nerovného povrchu břidelicí vydlážděné přístupové cesty a on stiskl tlačítko elektronického ovladače, jímž odemkl dveře svého tmavě modrého Saabu 900, připomněl si, že autismus jeho syna Alexe vůbec neznamená, že by hoch nebyl bystrý. IQ měl na výjimečné úrovni. Schopnost jeho mozku ovládat proud informací pohybujících se rychlostí světla byla ale narušená, stejně jako v případech emočních popudů, a ve chvíli, kdy přestával fungovat tak, jak po něm Alex chtěl, začala se ho zmocňovat

frustrace. A když chlapce ovládla frustrace, rozzuřil se až k nepřičetnosti. Vřískal a někdy vztekle mlátil do všeho, co se mu dostalo pod ruku.

Zadat mu, ať najde kladný rozdíl čtvrté mocniny dvou po sobě jdoucích kladných celých čísel, dělitelný dvojnásobkem vyššího z obou čísel plus jedna? Žádný problém. Často ale klopýtl o drobnosti, mezi něž patřilo například zapnout si košili nebo zip u kalhot.

„Malé věci... malá vítězství,“ prohodil dvaadvacetiletý John Rinehart a natáhl ruku přes panel mezi předními sedadly, aby stiskl ruku své manželky Leny.

Ta se na něj usmála přes rovnou černou ofinu, která jí spadala téměř až k úrovni očí. „Připisuju to Alexově nové škole,“ řekla. „Je to velký přínos.“

„Jo,“ zašeptal John. Měl pocit, že mu srdce samou radostí vyskočí ven z hrudi.

Své pocity prožíval intenzivně, jako jeho syn. Někdy tak silně, že ho to až děsilo, a musel vyvíjet značné úsilí, aby se dokázal ovládnout.

Jeho žena, poloviční Asiatka, byla mezi nimi tou citově vyrovnanější. Chápala, že zítra ráno může nastat úplně jiná situace a že život s dítětem, jako je Alex, je přinejlepším nepředvídatelný.

Vzdát se naděje, že jeho syn jednou povede normální život, bylo pro Johna mnohem obtížnější. Proto neustále hledal v Alexově mysli nějakou cestu, možná nějaké dosud neotevřené dveře, které by vedly právě k takovému výsledku: normálnímu životu. Dávalo to smysl, protože součástí práce, kterou se živil jako ekonomický poradce na americkém velvyslanectví, bylo vyhledávání vzorců chování a snaha o jejich následné využití k předpovědi budoucích událostí: čínsko-thajského obchodu, nestálosti bahtu či thajsko-amerických obchodních algoritmů.

Byl velmi nadaným člověkem studujícím okolní svět, sledujícím tendence, vektory a cesty, jimiž se vydávali ostatní – podobné té, na níž právě najel se svým zářivě nablýskaným vozem, doprostřed změti aut, nákladáků, motorek a kol; dopravní tepny, kterou Thajci nazývali Thanon Phetchaburi.

Naučil se počítat s tím, že třináct kilometrů dlouhá cesta mu díky hustému provozu zabere čtyřicet minut. To mu ale nevadilo, protože on i jeho manželka tím dostávali šanci poslouchat hudbu a strávit nějaký čas společně a v klidu.

Dnes ráno se mu nechtělo myslet na velvyslanectví, kde pracovala také ona – jako administrativní asistentka na místní pobočce CIA. Nechtělo se mu přemýšlet ani o problémech, které bude řešit, až se tam dostane.

Místo toho poslouchal, jak z přehrávače hraje Stan Getz svou plynulou, dojmavou skladbu „Tělo a duše“. Pobrukoval si spolu s ním a cítil se nezvykle optimisticky naladěný a klidný. Dokonce zvažoval možnost, že až za rok skončí svůj turnus v Thajsku, vrátí se zpátky k učení. Možná přijme místo na fakultě Kalifornské univerzity v Berkeley, které mu před nedávnem nabídli. Leně by se to líbilo.

Obloha nad jejich hlavami měla kalně žlutou barvu přecházející do perleťové. Bangkok byl surrealistickou směsicí úchvatně krásného i navýsost odporného, bohatství a chudoby, duchovna i mravního úpadku, kde se vše živě tísnilo namačkané k sobě. Taková dynamika protikladů, jež byla městu vlastní, mu přišla fascinující.

Upravit klimatizaci a obrátil se k manželce. „Jsem na tebe pyšnej, miláčku.“

„Já jsem pyšná na tebe. A na Alexe taky.“

„Našeho Alexe,“ doplnil ji.

Přes čelní sklo John zaznamenal omlácený modrý pickup, který se vmáčkł do nevelkého prostoru mezi předním nárazníkem jeho auta a taxíkem značky Nissan, necelého půldruhého metru napravo od něj. Šlápl na brzdy, zatroubil a znovu se otočil k manželce.

Všiml si způsobu, jakým jí světlo zvýrazňovalo lícní kosti. Potom koutkem pravého oka zachytil motocykl jedoucí u zadního nárazníku. Dvě černé přilby se zrcadlovým hledím. Řidič i jeho spolujezdec vypadali jako návštěvníci z vesmíru.

Přes stoupající tóny saxofonového sóla a zvukotěsné dveřní panely zaslechl kovové cvaknutí. O několik vteřin později se motorka s řevem prohnala kolem něj. Jen stěží se přitom vyhnula jakémusi autobusu.

Přemýšlel o chvíli, kdy poprvé spatřil Lenu, jak stojí u vchodu do knihovny Georgetownské univerzity. Ona byla studentkou druhého ročníku, on se snažil získat titul inženýra ekonomie.

Vzpomínal, jak ji zastavil, aby se zeptal, kudy se dostane do White-Gravenor Hall, i když dobře věděl, kde budova je. I na to, jak na něj v okamžiku, kdy se k němu obrátila, zapůsobila její krása a síla, podtržená inteligencí zračící se v jejích očích.

John Rinehart otevřel ústa, aby Leně řekl, jak se v té chvíli cítí a jak jistý si je, že se děje něco důležitého. Než ale stačil pronést jediné slůvko, malé, avšak velmi účinné výbušné zařízení připevněné k zadní části auta explodovalo, rozervalo karoserii, zažehlo vysokooktanový benzín v palivové nádrži a vozidlo pohltily plameny.

John a Leonora Rinehartovi byli mrtví během několika vteřin. Zemřelo i dalších osm nebožáků, kteří se v okolí jejich auta pohybovali na kolech nebo motocyklech. Třiadvacet lidí utrpělo těžká zranění.

Thajští policejní úředníci ještě ani nestihli dokončit inspekci místa činu a odklidit vrak Saabu 900, když podobné magnetické zařízení zabilo o necelý kilometr dál amerického vojenského atašé i s jeho asistentem. Bomby umístěné jezdcí na motocyklech připravily tentýž den o život také dalších patnáct amerických a izraelských činitelů v Římě, Athénách, Bombaji a Káhiře.

Bolest způsobená těmito bombovými útoky byla nezměrná: děti připravily o otce, z manželek se rázem staly vdovy. Přátelům a kolegům zbyly jen pochybnosti o víře v Boha.

Když se zpráva o smrti jeho rodičů donesla k Alexi Rinehartovi, uzavřel se do sebe a odmítal s kýmkoli komunikovat.

TÉŽE NOCI, 3 850 KILOMETRŮ SEVEROZÁPADNĚ OD BANGKOKU, si velitel týmu Navy SEAL Team Six Thomas Crocker otřel sníž z brýlí připevněných k balistické přilbě FAST a upravil si batoh, který nesl na zádech.

„Nepřipomíná ti to něco, šéfe?“ zeptal se ho chraplavý hlas patřící jeho blondátému spojaři Davisovi. Z centimetrového porostu nazrých vousů na tvářích a bradě mu visely malé rampouchy.

„*Ukradený Vánoce*?“ odpověděl mu Crocker a páskou si znovu omotal konce popruhů batohu, aby nezpůsobily hluk, až se budou blížit k cíli. Na levé ruce ho pátil ledově studený vítr hvízdající rozezklanými skalisky členitého hřebene kdesi v jihovýchodním Afghánistánu.

„Ká Dvojku,“ řekl Davis. Měl na mysli cvičný výstup, který Crocker podnikl se svým týmem a v jehož průběhu zahynula v lavině Crockerova kamarádka. Pak si všiml, že levačka jeho velitele je holá, a zeptal se ho znovu: „Co se stalo s tvými rukavicí?“

„Ztratil jsem ji, když jsem se díval na Hafana.“ „Hafan“, jinak známý také jako Timothy L. Douglas, byl nováčkem, který právě

završil výcvik v Zeleném týmu. V současné chvíli se těžce vlekl před nimi, snažil se používat hlavně levou nohu a nesl „prase“. V mluvě SEAL se takto označoval kulomet MK43 Mod 0, sám Crocker ale dával přednost názvu „hnusák“.

Hafan, bývalý hráč amerického fotbalu a obránce týmu Tennessee univerzity, necelý kilometr zpátky při výstupu uklouzl a na pravém stehně utřil třicet centimetrů dlouhou tržnou ránu, kterou mu Crocker následně ovázal.

„Mám tu rezervní,“ řekl Davis, z jehož úst vycházela bílá mlha mísící se s oparem všude kolem. Ze sumky připevněné ke stehnu vytáhl pár černých rukavic do studeného počasí a podal je Crockerovi.

„Zima jak v psinci,“ zasténal velitel týmu, potřásaje odkrytou rukou, aby udržel oběh krve. Pak si je natáhl. „Díky.“

Vedl dvanáct mužů, příslušníků SEAL Team Six, kteří se ještě nedávno nacházeli na letecké základně Džalálábád, kde odpočívali, poslouchali hudbu, hráli videohry, četli, spali a trávili čas klábosením, když vysílačkou dorazila naléhavá zpráva, že došlo k napadení pozorovacího stanoviště Memphis (Observation Point Memphis, OPM). Tato událost byla závažná i znepokojivá hned ze dvou důvodů. Zaprvé, obtížnost místního terénu ležícího uprostřed pohoří Hindúkuše zabraňovala v podmínkách sněhové bouře přísunu posil vzdušnou cestou a znemožňovala i poskytnutí jakéhokoli druhu letecké podpory. Lidé, kteří už na OPM byli, o něm mluvili jako o místě „na odvrácené straně Měsíce“. A zadruhé, před týdnem bylo na zmíněné stanoviště odveleno pět operátorů SEAL Team Six, kteří teď byli odříznutí a spolu s pár námořními pěšáky, několika pensylvánskými členy Národní gardy a četou vojáků z 1. roty 17. pěšího pluku amerických pozemních sil zde bojovali o své životy.

Obecné pravidlo zní, že pokud jsou napadeni vaši spolubojovníci z týmu, nesedíte jen tak nečinně na základně, s prstem v zadku.

Crockerův smysl pro povinnost posilovala i skutečnost, že jedním z operátorů SEAL Team Six, bojujících na OPM o své životy, byl jeho běžecký partner Neal Stafford – bývalý kovboj z Waca v Texasu, se dvěma divokými malými chlapci a báječnou ženou jménem Alyssa, nejlepší kamarádkou Crockerovy manželky Holly. Crockerova dcera Jenny jim pro změnu obstarávala hlídání dětí.

To vše také vysvětlovalo, proč Crocker vyhledal pilota vrtulníku ze 160. leteckého pluku zvláštních operací (Special Operations Aviation Regiment, SOAR), dost šíleného, aby se odvážil letět v poryvech větru dosahujících osmdesát kilometrů v hodině a vysadil je tak vysoko v horách, jak jen to bylo možné. Ze stejného důvodu se teď jako nějaké horské kozy prodírali sněhem a ledem mezi skalami. 160. pluk SOAR byl známý jako „Noční stopaři“ (*Night Stalkers*). Jejich heslo znělo: Noční stopaři to nikdy nevzdávají.

Vystoupat nahoru druhou stranou, po východním úbočí, nepřípadalo v úvahu. Celé údolí řeky Kúnaru i provincie Núristán byly pevně pod kontrolou Tálibánu, a to už déle než rok. Většina Američanů si neuvědomovala, že tato část Afghánistánu nese název Islámský emirát Afghánistán a vlaje nad ní bílá vlajka s načmáraným sloganem v podobě mudžáhidského volání do zbraně.

To zároveň nastolovalo otázku, kterou si Crocker kladl už celé hodiny: Co tam, sakra, OPM vůbec dělá? Někdo v Džalálábádu mu řekl, že nějaký generál ho nechal postavit, aby sledovalo provoz na jedné z nejdůležitějších přístupových cest ke Kábulu. Další člověk mu vyprávěl, že v oblasti zaznamenali aktivitu Íránců.

Monitorovalo OPM pohyb zbraní, heroinu nebo snad bojovníků Tálibánu? Kde byl ten generál teď? Seděl v nějakém teplém pokoji

s nohama hozenýma nahoru a díval se na univerzitní fotbalovou ligu?

Crocker sám sebe zarazil. Na tomhle momentálně nezáleželo. Šlo mu jen o životy příslušníků SEAL a dalších vojáků odříznutých na OPM i o to, aby pomohli odrazit nápor Tálibánu, dokud bouře nepoleví a oni se nebudou moci stáhnout na palubách záchranných vrtulníků.

Soudě podle neutuchající zuřivosti bouře to mohlo trvat pěknou chvíli.

Crocker zvedl pravačku zaťatou v pěst a naznačil svým mužům, že chce, aby se shlukli kolem něj. Obklopilo ho dvanáct šedavých tváří pokrytých námrazou a sněhem. Kromě pětice jeho stálých spolujoovníků, mezi něž patřili Davis (spojení), Ritchie (výbušniny), Mancini (výbava a zbraně), Cal (odstřelovač) a Akil (mapy a logistika), tu byli kulometčíci Hafan a Yale, Gabe, Langer, Jake, Chauncey a Phillips.

„Jak ti je, Hafane?“ zeptal se Crocker do tlumených zvuků probíhajícího boje, odrážejících se od protilehlé strany údolí.

„Trochu mě to bolí a cejtím se pitomě, ale jsem připravenej nakopat jim prdel.“

„Takovej přístup se mi líbí.“

Dokud byl Hafan fyzicky i duševně dostatečně způsobilý k tomu, aby rozestavil a obsluhoval desetakilový smrtící nástroj (chlazený vzduchem, s nábojovým pásem a závěrem fungujícím na principu odběru plynů z hlavně, schopný vypálit až čtrnáct projektilů ráže 7,62 mm za vteřinu), který nesl v náručí, Crockerovi bylo jedno, jakou míru nepohodlí pociťuje. Podle něj byla bolest slabostí opouštějící tělo.

„Doplňte energii a tekutiny,“ vyštěkl. „Za pár minut se dostaneme na vrchol týhle kostky ledu a pak už v tom budeme. Chci,

abysme všichni zůstali pohromadě, dokud neřeknu jinak. Udržujte zajištění v okruhu tři sta šedesát stupňů. Viditelnost je hrozná a já se nechci dočkat toho, že budeme střílet jeden na druhýho. Nějaký otázky? Nějaký problémy?“

Několik SEALů zavrtělo hlavou.

Pak promluvil odstřelovač Cal. „Šéfe, tahle foukačka nebude v takovém počasí moc platná,“ pronesl a poplácával odstřelovačský zbraňový systém MK11 Mod 0, který nesl hozený přes záda.

„Manny má jeden MP7 navíc. Půjčí ti ho. Že jo, Manny?“

„Za rundu piva v Guadalajare, až se vrátíme zpátky,“ prohodil Mancini. Guadalajara byla populární knajpa nedaleko základny SEAL ve Virginia Beach.

„S nachos,“ dodal Ritchie.

Crocker: „Davis, zavolej veliteli stanoviště. Řekni mu, že se blížíme od severozápadního hřebenu.“

Jeden desátník od námořní pěchoty mu předtím v Džalálábádu vysvětloval, že jediný možný pozemní přístup k OPM vede podél severozápadního hřebetu. Pak se muselo slézt po provazových žebřících připevněných ke skalám tvořícím zadní stěnu základny.

„Rozumím, šéfe,“ ozval se Davis.

Hoši si mačkali do úst energetický gel, hltali energetické tyčinky a mocnými doušky upíjeli vodu ze svých vaků CamelBak. Crocker zkontroloval navigaci Garmin 450t se staženou 3D mapou celé oblasti a ujistil se, že se nachází ve vzdálenosti zhruba tři sta padesáti metrů od pozorovacího stanoviště. Viditelnost byla tak špatná, že nedohlédl dále než metr před sebe.

Davis na něj ukázal prstem a o pár vteřin později se ze sluchátek úzkopásmové vysílačky v Crockerově přilbě rozeřval hlas majora námořní pěchoty, velícího na OPM.

„Tango šest-dva, zde centrála Memphis pět. Díkybohu, že jste nám přišli na pomoc. Místní situace je kritická. Potřebujeme leteckou evakuaci a okamžitou podporu. Máme těžké ztráty. Dvě z našich strážních stanovišť byla už obsazena!“

Crockera napadlo, že přítomnost Neala Stafforda na OPM byla zároveň zvláštní i děsivá. Naposledy se s ním viděl, když byl na druhé straně zeměkoule a svým dvěma malým synkům házel miniaturní fotbalový míč na trávníku před domem Staffordových ve Virginii. Když teď přemýšlel, jaký dopad může mít Nealovo bezpečí na jeho rodinu i křehkou síť vztahů a emocí, která spojovala Nealův život s jeho vlastním, pociťoval zodpovědnost za to, aby ho z OPM dostal v pořádku.

„Centrála Memphis pět, brzy se budeme přibližovat po severozápadním hřebenu,“ odpověděl na majorovo hlášení. „Uvědomte o tom svůj perimetr. Je cesta čistá? Přepínám.“ Učili ho oddělovat pocity, aby mohl efektivně vykonávat svou práci.

„Tango šest-dva, útočí na nás z východu a jihu. Jděte dál podél hřebenu. Pošlu vám ven dva muže. Vypnou poplašná zařízení a ukáží vám, jak se dostat dolů. Potvrďte příjem.“

„Potvrzuji, Memphis. Ať zahvívají. Tři krátká písknutí po sobě, ať víme, že jsou to oni.“

„Tři krátká zapískání. Rozumím, Tango. Vítejte a Bůh s vámi. Končím.“

Crocker si všiml opatrného pohledu ve tváři některých svých mužů a vyštěkl: „Nepřestávejte dávat pozor a držte se pohromadě!“

„Ať se z vás nestane žrádlo pro trolly,“ přisadil si Akil.

„To seš na špatným kontinentu,“ zahučel na něj Mancini. „Trollové jsou mýtický stvoření ze skandinávskéjch pověstí.“

Akil zavrtěl hlavou. „To myslíš vážně?“

„Jo, myslím to vážně. Když už něco plácneš, aspoň koukej, ať to není kravina.“

Crocker ušel po sněhem pokryté stezce vedoucí po vrcholu hřebene sotva dvacet kroků, když kolem něj se zahvízdáním prolétly první kulky vypálené z automatických zbraní. Zavolal na své muže, aby nestříleli a našli si úkryt za nedalekými kameny a balvany. Palba poté nabrala na intenzitě, posílená hotovou baráží raket, minometných střel a reaktivních granátů.

Do sněhu a ledu se zarývaly kusy syčícího rozžhaveného kovu. Drsnou skalnatou krajinu kolem osvětlovaly výbuchy, viditelnost však stále zůstávala velmi omezená.

Crockerovi pumpoval v žilách adrenalin. Jeho mozek pracoval rychlostí světla: měřil vzdálenost, rychlost, posloupnost informací a prováděl výpočty. Něco tu evidentně nesedělo.

„Máme opětovat palbu, šéfe?“ zeptal se ho Davis, příkrčený po jeho pravici.

„Zamítá se!“ zakřičel Crocker.

Odněkud za ním se ozvalo Hafanovo zabručení: „Takováhle situace je dvojnásob posraná.“

„Dvojnásob nebo ne, svoji misi dokončíme,“ uťal ho Crocker, načež promluvil do mikrofону komunikační soupravy: „Nestřílejte. Nechceme jim prozradit naši pozici. Stáhněte se na druhou stranu hřebene.“

Měl na mysli právě ten, na který před malou chvílí vylezli. Cesťou nahoru se drželi sněhem zasypané stezky a teď se doslova lepili na ledem pokryté kameny, pohybující se souběžně se hřbetem. Svaly na rukou i na nohou měli jako v plamenech a s vypětím všech sil se snažili neztratit rovnováhu – s přibližně padesáti kilogramy výstroje nesené na zádech. Akil šel jako první. Opatrně našlapoval z jednoho

místa na druhé, zhruba v jihovýchodním směru. Hlavu držel sehnoutou, aby se vyhnul kamenům, sněhu, ledu a rozžhavenému kovu létajícímu kolem.

„Tango šest-dva, tady centrála Memphis pět. Ohlaste svou pozici!“ zavřeštěl hlas v Crockerových sluchátkách. „Tango šest-dva, ohlaste se!“ Strach v něm byl téměř hmatatelný.

Prál si, aby majorovi mohl říct, ať se uklidní. Místo toho stroze odpověděl: „Centrála Memphis pět, postupujeme dál. Končím.“

Silná exploze otřásla vrcholem hory a uvolnila zledovatělý balvan, který se začal valit dolů a po drtivém nárazu do dalšího vyčnívajícího kusu skály se rozpadl na dva kusy. Rotující úlomek o velikosti ledničky odlétl k místu, kde stáli Hafan, Phillips a Jake.

„Pozor!“ zařval Crocker.

Jeho muži neměli k manévrování příliš mnoho prostoru a ostatní příslušníci SEAL nemohli dělat nic jiného než jen sledovat, jak se obrovský kus skály odráží od zad trojice jejich spolubojovníků tisknoucích se k zasněženému a zledovatělému povrchu.

Čas se zpomalil. Jake ztuhl, podlomily se mu nohy a padal po zádech dolů. Phillips natáhl ruce a zachytil ho. Hafanovo tělo se s trhnutím zlomilo doleva. Crocker spatřil v jeho obličeji pronikavou bolest a sledoval, jak mu kulomet MK43 Mod 0 vylétl z náručí a zmizel ve spršce padajícího sněhu. Dokonce ani neslyšel jeho dopad. Mohl přistát o celé desítky nebo stovky metrů níže. Prostě byl pryč.

Ne že by na něm Crockerovi, který se protáhl kolem Manciniho, Davise a Chaunceyho, nějak záleželo. Hmátl po pohotovostní lékárničce vzadu na opasku a podíval se dolů na Jakea ležícího na úzké skalní římsě. Jeho modré oči byly nehybné a zíraly do prostoru před sebe. Phillips se mu mezitím pokoušel sundat jeho batoh.

„Nech to!“ řekl Crocker.

„Ale –“

„Nesahej na něj!“

„Pane, on dechchá, ale nemůže mluvit.“

„Je v šoku,“ odpověděl Crocker, který osahal Jakeův krk, nahmatal puls a zjistil, že je vyšší, než bylo normální. Klekl si do sněhu a opatrně zajel rukou pod Jakeův batoh až k místu pod krkem, kde ho zasáhl padající kus kamene. Pod kůží ucítil otok a uvolněním, posunutou kost: poškození obratlů.

„Tango šest-dva, zde centrála Memphis pět. Ohlaste svou pozici!“ zakřičel major z OPM do Crockerových sluchátek.

Crocker ho ignoroval. Místo toho se obrátil k Phillipsovi. „Pomoz mi položit Jakea na bok a zabalit ho do kevlarovejch dek. Nesmí se s ním hejbat. Slyšíš mě? Nehejbej s ním!“

„Rozkaz. Chcete, abych u něj zůstal?“

Major z OPM znovu zavřískal: „Tango šest-dva, zde centrála Memphis pět. Slyšíte mě? Ohlaste se!“

„Jo, slyším!“ vyštěkl Crocker do mikrofonu přilby.

Panika byla nebezpečnou věcí. Phillips se dotkl Crockerovy paže a zašeptal: „Pane, chcete, abych zůstal s Jakem?“

Zvuky boje se už přesunuly dolů po úbočí hory, přibližně do míst, kde leželo OPM. Tálibán teď odklonil svou palbu pryč od hřebene.

Crocker mávl na Manciniho, ať k němu jde blíž. „Manny, vrať se zpátky stejnou cestou, kterou jsme přišli. Nejdřív ten hřbet obhlídni. Jestli je čistej, znovu ho obsaďte. Pokud jsou tam nějaký tálibánci, zavolej a informuj mě. Nemůžeme připustit, aby nepřítel držel tuhle pozici.“

„Ne, šéfe, to nemůžeme. Jestli jim to dovolíme, jsem přesvědčen, že se základna dostane do obklíčení.“

„A pro nás bude potom fakt těžký probíjet se dovnitř.“

„Rozumím.“

„Vezmi si s sebou tři muže a dej mi vědět.“

„Jasný.“

Znovu se podíval dolů na Jakea; potom sledoval Phillipse, jak pod něj opatrně podsunuje kevlarovou deku. Vzhůru úbočím se rozehnal poryv větru, vydávající zvuk podobný vlčímu vytí.

Hlas v hlavě mu připomněl, že mu Phillips předtím položil otázku. Proto teď stiskl jeho paži a řekl: „Jo, chci, abys s ním zůstal.“ Phillipsův dlouhý úzký obličej mu připomínal jednoho námořního pěšáka, s kterým sloužil na Okinawě. Zamiloval se do filipínské prostitutky a později si ji i vzal. Něco takového by čestný, poctivý, morálně založený Phillips nikdy neudělal.

Teď k němu vzhledl svýma klidnýma, inteligentníma, světlehnědýma očima. „Chcete, abych monitoroval jeho životní funkce?“

„Přibližně každých pět minut se mu aspoň snaž zkontrolovat puls. Jestli spadne pod šedesát nebo vyleze nad stovku za minutu, dej mi vědět.“

„Provedu, veliteli.“

Crocker se poté vrhl k Hafanovi. Ten se opíral o úbočí hory a držel se za pravé rameno, vychýlené v nezvyklém úhlu. Nad hlavou jim hvízdla raketa. Crocker se instinktivně přikrčil. Na vteřinu zapomněl, že je v afghánské provincii Núristán: prostředí, kde se odehrával *Muž, který chtěl být králem*, jeden z jeho oblíbených filmů. Pobyť v něm byl napříč celými dějinami krajně nebezpečný.

Kdo chce být králem teď? ptal se sám sebe a díval se na Hafana, jehož hlava od něj byla odvrácená na druhou stranu. Tělo rozložitého rodáka z Tennessee se chvělo. Crocker zašeptal vojákovu jméno, a když se k němu Hafan obrátil, na jeho pihovaté tváři spatřil tekoucí slzy.

„Zasraná nováčkovská smůla,“ procedil Hafan skrze zaťaté drobné zuby. „Omlouvám se.“

„Za co?“ zeptal se Crocker, ohledávaje Hafanovo rameno.

„Že jsem upustil to prase.“

„Vykašli se na prase. Zakousni se do toho,“ řekl Crocker a podal Hafanovi tlustý gumový čtverec, který s sebou nosil v pohotovostní lékárnice.

„Proč?“

„Zakousni se a něco mi pověz: Kdo dělal rozehrávače v družstvu Tennesseeeské univerzity, když jsi tam hrál?“

„Co –“ Hafanovu odpověď přerušil nesnesitelný nával bolesti, když mu Crocker odtáhl pravačku od ramene, aby ji vzápětí silou zatlačil směrem nahoru a s chrupnutím ji vrátil zpět do kloubní jamky.

„*ELI MANNING, KURVA!*“

Poté, co Hafan zvedl ruku a uvědomil si, že mu rameno znovu funguje a bolest téměř zmizela, slzy stékající z jeho modrých očí byly mnohem šťastnější.

„Máš kliku,“ prohodil Crocker tlumeným hlasem.

„Děkuju,“ ozval se Hafan. Vyndal si z úst kus gumy, otřel ho o rukáv a podal ho zpátky Crockerovi.

„Vezmi si od někoho rezervní zbraň.“

„Hned to bude.“

„A teď půjdeme zabít pár zasranejch tálibánců.“

Crocker se připojil k Akilovi v čele kolony. Bytelně stavěný bývalý námořní pěšák egyptsko-amerického původu zvedl ruku a ukázal na cestu, kterou právě prozkoumal. Oznámil jim, že je podél vrcholu hory doveďte až k hřebeni.

Právě v té chvíli se z Crockerovy komunikační soupravy ozval Mannyho hlas: „Šéfe, tady Mancini. Obsadili jsme tu pozici. Všechno je zajištěné. Další instrukce?“

„Držte ji, Manny. Snažte se chránit severozápadní přístup, jak jen to půjde.“

„Rozumím.“

„Jestli zaznamenáš nějakou aktivitu nepřítele, zařvi.“

„Jakou máte pozici?“ chtěl vědět Mancini.

„Postupujeme na jih.“

Crocker se zbývajících šestici spolubojovníků překonali tři sta metrů, až se ocitli přímo nad OPM. Shromáždili se za nízkou podlouhlou vyvýšeninou zavátou sněhem. Vzhledem k tomu, že viditelnost byla přímo příšerná, Crocker třikrát zahvízdal na píšťalku, kterou nosil na řetízku kolem krku.

Někdo po jeho pravici pískání opětoval. Crocker vstal, útočnou pušku HK416 připravenou k palbě, a usilovně zíral do vířící masy sněhu. Přikrčený pak pokračoval další dva metry, dokud nespatriil rozmazaný tmavý obrys stojící vedle zhroucené kamenné zdi.

„Vy jste nadpraporčík Crocker?“ zeptal se ho ve vyjícím větru jakýsi hlas.

„Přesně tak, kdo jste vy?“

„Desátník Novak, pane, 1. rota. Vítejte na pozorovacím stanovišti Memphis, jinak známém jako Dům smutku.“

KAPITOLA DRUHÁ

Když procházíte peklem, nezastavujte se.

— Winston Churchill

ZA NĚKOLIK MINUT PLNÝCH OBTÍŽÍ A NAPĚTÍ, STRÁVENÝCH lezením dolů po provazovém žebříku a ujížděním po povrchu kluzkých kamenů, dorazilo sedm příslušníků SEAL na stanoviště Presley, které bylo zároveň hlavní budovou OPM i jeho pozorovatelnou, postavenou na úzkém skalním výběžku vystupujícím nad údolí řeky Kúnaru. Jeho stavba měla zhruba osm krát pět metrů; zbudované bylo z nhrubo osekáných klád, kamene a betonu, zesílených kovovými panely Conex a pytli s pískem.

Samotná místnost se utápěla v chaotickém nepořádku; všude ležely roztroušené pozůstatky boje. Do tálibánských útočníků ukrývajících se vpravo dole pod stanovištěm pálila dvojčata kulometů M2HG a jeden těžký M240 ráže 12,7 mm, plivající rozžhavené nábojnice na betonovou podlahu kluzkou krví, rozlitým olejem a vodou. U střilen v přední zdi se krčila asi desítka vojáků střílejících

z karabin M4 a M5, samopalů MP7 a útočných pušek M27 a HK416. Ostatní, včetně jednoho Afghánce, se snažili překřičet rachot zbraní u svých vysílaček. O raněné, mezi nimiž byl i mladý Afroameričan zasažený do obličeje, se starali dva armádní zdravotníci.

Panoval tu doslova ohlušující rámus. Vzduch ztěžklý korditem se dýchal jen s obtížemi, zoufalství bojujících mužů bylo opravdové a nakažlivé.

Když se Crocker od kapitána Jasona Battiera dozvěděl, že poloha stanoviště Presley značně ztěžuje jeho napadení shora i zezdola, dosti se mu ulevilo. Příslušníci SEAL právě strávili šest hodin lezáním po horách, následovaných skluzem po skalnatém svahu, aby se k němu mohli přiblížit ze západního směru. Jeho východní stranu, obrácenou do údolí, zakončoval strmý, šedesát metrů vysoký sráz. Zhruba třicet metrů pod Presleym a šedesát metrů od něj směrem na jih se rozkládala další nevelká travnatá plošina, kde stály dva kasárenské objekty, známé jako Král a Vlk.

Nejprednější výběžek této plošiny přecházel v nový skalnatý sráz klesající o dalších třicet metrů až k pásu země ve tvaru podkovy, obtáčejícímu celou východní, severní a jižní stěnu ostrohu.

„Kde je velící důstojník?“ zeptal se Crocker.

Kapitán ukázal na tělo v zadní části místnosti, přikryté modrou igelitovou plachtou.

„Ale vždyť jsem s ním právě mluvil.“

„Asi dvě minuty před tím, než jste se sem dostali, schytl kulku do hlavy,“ řekl Battier se silným cajunským přízvukem.

Potom Crockerovi vysvětlil, že úzký podkovovitý pás země pod nimi je místem, kde leží čtveřice strážních stanovišť OPM, pojmenovaných A, B, C a D. Stanoviště A a B, nacházející se nalevo přímo pod Presleym, nesla tíhu počátečního útoku Tálibánu, který byl

zahájen přibližně před sedmi hodinami. Obě stanoviště před nějakou dobou podlehla. Při jejich obraně padlo šest pensylvánských příslušníků Národní gardy, pět námořních pěšáků, šest vojáků 1. rotý a blíže neurčený počet vojáků Afghánské národní armády (ANA).

„Kde momentálně probíhá nejtvrdší boj?“ zeptal se Crocker.

„Tálibán posílá všechno, co má, proti stanovištím C a D. Jakmile padnou i ta, budou mít snadný přístup ke Králi a Vlkovi napravo od nás,“ řekl Battier a ukázal na mapu na zdi. „Až ztratíme Krále a Vlka, jsme v řiti.“

Byl to vysoký, šlachovitý chlapík s výrazným nosem a tváří pokrytou několikadenním světlehnědým strništěm. Balistickou přílbu FAST s kamuflážním potahem měl naraženou hluboko do svých protáhlých úzkých očí.

„Ty stanoviště nepadnou,“ prohlásil Crocker.

„Proč?“

„My to nedovolíme.“

„Fajn.“

„Kolik mužů máte na pozici ve stanovištích C a D, a co máte v plánu podniknout, abyste je posílili?“

Od střechy se odrazil reaktivní granát. Jeho výbuch jim bolestivě zazvonil v uších.

Kapitán Battier potřásl hlavou, jako by chtěl restartovat svůj mozek, a ukázal vpravo. „Kolik mužů tam venku máme? Možná patnáct. Dalších pět nebo šest je raněných. Tři mrtví. Jak ale vidíte, nadpraporčíku, naše linie je dost roztažená. Na ochranu Krále a Vlka mám k dispozici jen osm mužů. Tam jsou taky uložené naše zásoby. Možná bychom měli zvážit stažení.“

„Stahovat se nebudeme. Kdo tam dole velí?“

„Štábní seržant námořní pěchoty Perez. Drsnák s mexickým zázemím a někdejší člen pouličního gangu z východu Los Angeles. Je to fakt magor.“

Crocker změnil téma. „Potřebuju, abyste poslal zdravotníka a pár vojáků, aby sem přenesli zraněného člena mého týmu.“

„Kde je?“

„Nakreslím jim mapu.“

Zatímco spolu hovořili, afghánský důstojník v nažehlené zelené uniformě promluvil do přenosné vysílačky. „Kdo to je?“ zeptal se Crocker.

„Tohle je náš koordinátor z ANA. Je to major a jmenuje se Džáwíd Muhammad. Říkáme mu Tráva.“

„Kolik vojáků tady má?“ vyptával se Crocker dál. Současně zaznamenal, že Tráva je dobře vypadající muž, zhruba 170 centimetrů vysoký, s krátkým černým vousem a – jako většina Afghánců – podmanivýma očima.

„Tráva? Do prdele, to nevím. Hej, Trávo, kolik mužů tady máte?“

Když Afghánec uslyšel Battierův dotaz, zamračil se, sevřel vysílačku v podpaží a ukázal jim osm vztyčených prstů.

„To je všechno?“ zeptal se Crocker.

„Asi patnáct jich uteklo, jakmile se začalo bojovat,“ odpověděl Battier.

„Co vám Džalálábád říká o bouřce?“

Po nárazu do jižní zdi explodoval další reaktivní granát, jehož výbuch odhodil dva námořní pěšáky pálící z nejbližšího střelného okénka. Místností se rozletěla sprška úlomků kamene a dřeva. Za ní následoval závoj dýmu.

Crocker pomohl jednomu z námořních pěšáků zpátky na nohy. Voják měl v obličeji zapíchaných několik dlouhých dřevěných třísek,

díky nimž vyhlížel jako postava z hororového filmu. „Víš, kde seš, mladej?“ zeptal se ho.

„Záleží snad na tom?“ zahučel mariňák v odpověď. Zvedl zbraň, vrátil se na své stanoviště a začal znovu střílet.

Druhý námořní pěšák seděl na zemi s nataženými nohama a vrtěl hlavou. Svou otázku nekladl nikomu konkrétnímu: „Copak toho, do prdele, tyhle lidi nikdy nenechaj?“ Jeden z armádních zdravotníků si klekl vedle něj a podal mu vodu.

„Počasí je špatný, nadpraporčíku,“ řekl Battier. „Vůbec to nevypadá dobře. Džalálábád hlásí ještě minimálně čtyři hodiny, než se jim podaří poslat aspoň jedinýho drona. Nějakej vrtulník se sem dostane možná až během šesti, sedmi hodin. Za další čtyři hodiny už ale budeme všichni mrtví.“

Crocker ho vpředu popadl za jeho maskáčovou bundu. „Takhle nemluvte, slyšíte?“

„Nadpraporčíku?“

Hodností ho důstojník, prakticky vzato, převyšoval, přesto na něj zavrčel: „Seberte se, kapitáne. Vaši vojáci se na vás spoléhají.“

„Ano...“

Crocker naznačil Akilovi, aby se k nim připojil. Pak kývl hlavou směrem k Trávovi, který dále hovořil do vysílačky, a zeptal se ho: „S kým si to povídá?“

Akil chvíli poslouchal. Potom odpověděl: „Mluví nějakým divným místním dialektem, šéfe. Nevím.“

„Máš ponětí, co říká?“

Crocker měl na chvíli pocit, že zaslechl zvuk listů rotoru blížícího se vrtulníku, bylo to ale jen *pop-pop-pop* jedné z těžkých zbraní.

„Myslím, že mluví o nás,“ ozval se Akil. „Prostě o příchodu dalších sedmi Američanů.“

Crocker přikývl. Pak se obrátil k Battierovi a řekl: „Moji muži a já půjdeme dolů na pomoc stanovištím C a D. Počítám s tím, že tady nahoře udržíte pořádek. Svoji palbu soustřeďte na nepřátele útočící na Céčko a Déčko.“

„Dobře, nadpraporčíku,“ řekl Battier, „ale jak se tam máte v plánu dostat?“

„Nejrychlejším možným způsobem,“ odpověděl Crocker, hodil si na záda batoh a popadl svou HK416.

„Náš nejlepší lezec je Jonesy,“ pronesl Battier. „Ukáže vám kudy. Hej, Jonesy!“

Vysoký mladík afroamerického původu s oholenou hlavou přestál střilet ze svého automatického granátometu MK19, přišel k nim a vytáhl si z uší fialové pěnové špunty. „Co se děje, kapitáne?“

„Potřebuju, abys vzal nadpraporčíka Crockera a jeho lidi klouzačkou na stanoviště C.“

„Klouzačkou, jasně. Jste připravený, tvrdáci?“

„To si piš!“

PŘÍSLUŠNÍCI SEAL OPĚT VYŠLI VEN DO VLHKÉHO A LEZAVÉ studeného počasí. V poryvech větru se na ně ze všech směrů sypal sníh. Z údolí pod nimi se odrážely ozvěnou zvuky výbuchů doprovázených palbou automatických zbraní.

„Pojďte za mnou,“ řekl Jonesy. Šel s M27 položenou na rameni, jako by byl na procházce někde v lese.

„Tenhle kluk se mi líbí,“ prohodil Akil ke Crockerovi, který už přemýšlel dopředu a pokoušel se sestavit nějaký plán.

„Ti hajzlové museli plánovat svůj útok už nějakou dobu a jen čekali na první pořádnou zimní bouřku,“ hovořil Jonesy za chůze. „Major si myslel, že s vesnickejma staršíma navazuje dobrý vztahy,

celou dobu ale pomáhali Tálibánu. A teď je mrtvej. Člověče! Ti sráči se museli shromažďovat právě v týhle zatracený vesnici, kde si ukládali zbraně a zásoby, protože přesně odtud na nás zaútočili.“

Za dvojicí urostlých borovic dorazili na okraj srázu a k úzkému korytu ve skále. Crockera napadlo, že za teplejšího počasí v něm pravděpodobně teče voda. Na konec tohoto přírodního odvodňovacího kanálu nedohlédl. Mlha a sníh zredukovaly viditelnost na méně než tři metry.

„Jak hluboko to sestupuje?“ zeptal se Jonesyho.

Vyhublý voják si povytáhl své maskáčové kalhoty a odpověděl: „Přes sto metrů. Většinu cesty dolů ke stanovišti C.“

Jonesy pak oprášil sníh z jakéhosi plastového krytu, zvedl ho a vyndal rozměrný kotouč lana, které následně hodil do koryta. Jeho konec byl uvázaný k podkovovitě tvarované trubce zabetonované do skály.

„Vy jste, hoši, ze SEAL, že jo?“ zeptal se jich. „Takže takováhle hovadina je pro vás asi něco jako chcaní do nočníku. Chcete, abych šel jako první?“

„Jasně,“ odpověděl Crocker. „Budeme hned za tebou.“

Mezitím, co si Jonesy natahoval obnošené kožené rukavice, prohodil: „Někdo musí zůstat tady a vytáhnout tu věcičku nahoru, aby ji nemohli použít táliblbcí.“

Crocker se obrátil k Hafanovi a vyštěkl: „S tím tvým ramenem to nezvládneš, takže na můj signál vytáhneš lano.“

„Rozkaz, veliteli.“

Jonesy si plivl do rukavic, ujistil se, že svou M27 má na řemeni pevně zajištěnou přes záda a rameno, popadl provaz do rukou a začal po něm slaňovat dolů. Crocker šel jako druhý, za ním následovali Akil, Davis, Ritchie, Cal a Yale.

O necelé čtyři metry níž sestoupili do mlžného závoje tak hustého, že Crocker neviděl ani na Jonesyho pod sebou. Slyšel jen svist sněhu a kdesi v dálce tlumené nárazy. Celá scéna mu připomínala sny, které míval jako malé děcko, i podobně vzrušující zážitky při volném pádu skrze mraky na obloze. Na tom, že jste nevěděli, co dalšího vás čeká, bylo cosi povznášejícího.

Po šesti metrech zaslechl výbuch. *Prásk!* Zvuk exploze mu rval uši; její síla vymrštila do okolí kusy kamení, které létaly vzduchem a narážely do něj. Přesto se mu podařilo udržet provaz v rukou.

Jonesy zařval: „Vy hajzlové! Blbý hajzlové! Proč mě musíte tak srát?“

Jeho klení překryl v Crockerových sluchátkách naléhavý hlas. „Šéfe. Šéfe!“

Následovaly další exploze, z nichž žádná nebyla naštěstí tak blízko jako ta první. Jejich směrem začaly létat i kulky; shora na ně padaly uvolněné kameny, které jim bušily do ramen, zad a přileb.

„Šéfe! Šéfe, co se to, kurva, děje?“

„Dolů!“ zavolal na Jonesyho. „Rychle slaňuj dolů!“

Povolil sevření rukou a nohou kolem provazu a jako blesk se po něm řítit k zemi. Stále ho obklopovala mlha; v duchu se snažil odpočítávat zbývající vzdálenost. Šest metrů, deset metrů, patnáct, dvacet. Na pětadvaceti metrech začal lano znovu svírat pevněji.

„Zpomalte na pětadvaceti metrech,“ vykřikl do mikrofону své komunikační soupravy. „Nezapomeňte zpomalit!“

Provaz mu propálil rukavice. Ve chvíli, kdy se vynořil z mlhy a spatřil zemi i Jonesyho, který se na kousku mechem pokryté hlíny překulil do kotoulu, dosáhly žár i bolest nemalé intenzity.

„Po dopadu na zem udělejte kotoul!“ zavolal do mikrofónu ještě před přistáním. Pak sehnul hlavu i ramena a provedl upravenou verzi

parakotoulu používaného při doskoku, z něhož přešel přímo do podřepu. Vzápětí zpozoroval Jonesyho, jak mu máváním ukazuje, aby se přesunul ke skupině balvanů tvořících přírodní hradbu.

Nepřítel stále vedl palbu směrem nad ně, přímo do skalního koryta. Crocker měl podezření, že s tím možná má co do činění afghánský major s přenosnou vysílačkou.

Pomohl zbývající pěti svých spolubojovníků a nasměroval je k místu, kde čekal Jonesy. Vysílačkou pak nařídil Hafanovi, aby vytáhl lano. Poté se připojil ke skupince schoulené za kameny. Zvuky probíhajícího boje teď zněly ostřeji a mnohem blíže – tak blízko, že dokázal rozeznat hlasy mužů volajících jeden na druhého v cizím jazyce.

„Tálíbalci jsou asi sto metrů před náma,“ řekl Jonesy. „Stanoviště C stojí támhle vpravo.“

Crocker se obrátil a podíval se směrem k hladké skále vystupující nad okolní povrch jako hřbet plejtváka. Za ní ležel proužek výše položeného terénu, který nebyl téměř vidět. Měl dojem, že skrze cáry mlhy a shluk nízkých keřů uviděl střechu ploché stavby podobající se malé pevnůstce.

„To je ono?“

„Správně, šéfe. Teď jsme tak trochu za liniema těch mizernejch tálíblbců.“

Čerstvá borovicová vůně Crockerovi připomínala veselejší časy v Bílých horách v New Hampshire, kde jako děčko trávil letní prázdniny. Otočil se k Davisovi. „Sežeň rádiem seržanta Pereze a pověz mu, že se blížíme ze severo-severozápadu.“

„Rozumím.“

„Za mnou.“ Nebylo to poprvé, kdy se hnal vstříc něčemu jen tak naslepo. Doufal, že to nebude naposledy.

Běžel v hlubokém předklonu, dokud se nedostal ke kluzkému, hladkému povrchu skály. Následně se ho chytil a začal se po čtyřech drát nahoru. Šlo to ztěžka. Každého půl metru ho stálo nesmírné úsilí. Než se vyškrábal na vrchol, kde před sebou spatřil nízké keře, byl už úplně bez dechu. Po pravé straně za keříky uviděl záda třech mužů s turbany na hlavách. Jeden z nich klečel na zemi a rozestavoval kulomet.

Crocker namířil svou HK416 a pokropil je zezadu salvou kulek. Nejprve zleva doprava, vzápětí znovu – do hroustících se, sebou škubejících těl – zpátky doleva. Někdo ze sebe vyrazil kletbu k Alláhovi, jejíž ozvěna prolétla kolem něj.

Akil, Jonesy a Cal se přihrnuli nahoru za ním.

„Co to, do prdele, bylo?“ vykřikl jeden z nich. Jeho zvolání přerušilo cvaknutí následované rachocením kovu o kámen. Crocker lokalizoval granát a ukázal na něj. Všichni se společně tryskem rozběhli, načež se po hlavě vrhli na opačnou stranu jakéhosi náspu a přitiskli se k zemi.

Crocker ucítil, jak bradou narazil do hlíny – do nosu i úst mu vnikl sníh. Síla výbuchu zvedla jeho hrudník a břicho do vzduchu. Kolem něj létaly kovové střepiny. Když znovu dopadl na zem, zatmělo se mu před očima.

Bylo slyšet palbu nějaké těžké zbraně. Zdálo se, že střílí z postavení blíže ke srázu. Zatímco se s vířící hlavou pokoušel zvednout, zaslechl hlasy volající: „Šéfe! Šéfe!“ Nedokázal rozeznat, komu patří, ale pochopil, že musí přicházet ze sluchátek. Když sáhl po mikrofону, zjistil, že přilbu má na hlavě posunutou dozadu. Ve chvíli, kdy se ji snažil upravit, všiml si Akila, který na něj ukazoval prstem. Vedle něj stál třetí muž, kterého Crocker neznal. Pak se k němu přihrnul Jonesy a pomohl mu vstát.

Cizinec prohodil: „Teď nemůžete odpočívat, pane. Přijdete o večkerou srandu.“

Jen o její část.

Muž vypadal jako Hispánec: vysoko posazené lící kosti, na krku tetování s kmenovými motivy. Řekl: „Nadpraporčíku Crockere, já jsem seržant Chino Perez.“ V tlumeném světle se zablýskaly jeho dva zlaté přední zuby.

„Jste s námi?“

„No to bych řek, že jo.“

Crocker se pořád cítil jako zpitomělý, ale zvládl s nimi doběhnout až ke strážnímu stanovišti. Další věc, kterou si pamatoval, bylo to, jak sedí na pytli s pískem. Někdo mu podal láhev s vodou. Když polkl, ucítil krev.

„Šéfe, jsi v pořádku?“

Shora se na něj díval Davis s tváří poznamenanou šmouhami od bláta. Crocker si jazykem přejel z jedné strany úst na druhou a zjistil, že mu chybí kousek předního zubu.

„Neviděls někde zbytek mého zubu?“ zeptal se.

„Jestli jsem neviděl co?“

„To nevádí.“

Uvnitř stísněně působící místnosti plné dýmu panoval doslova pekelný randál. Viděl těla hrozená do rohu, přikrytá modrou plachtou. Zpod ní vytékala krev a vnitřnosti.

Perez klečící vedle něj mu oznámil, že má už jen čtyři muže, počítaje v to sebe samotného.

„Čtyři muže? Kolik je jich za náma v Děčku?“

„Dalších pět, pane.“

„Jsou mezi nimi Afghánci?“

„Ne.“

„Ne?“

S kým to teda, do prdele, mluvil ten Tráva?

Jeden z kulometčků před nimi zavolal: „Dochází nám munice do kulometu!“

„Šetřete s ní, hoši,“ zareagoval Perez. „Krátký dávky.“

Voják na to zabručel: „Tak to abysme radši začali sbírat šutry.“

Crocker se pokoušel myslet jasně a zvážit jejich možnosti. „Kolik je nepřátel?“ zeptal se.

„To není jistý, pane,“ odpověděl mu Perez. „Pořád přicházejí další a další.“

„Nejlepší odhad?“ ozval se Davis.

„Nevím. Padesát, stovka, milion. Možná je tu někde díra a oni vylejzaj nahoru ze Středozemě.“

Crocker se obrátil k Davisovi. „Zavolej kapitána Battiera,“ houkl na něj. „Řekni mu, že budeme potřebovat munici a posily.“

„Dobře, šéfe.“

Přímo před ním pokračovala v nepřetržité palbě dvojčata těžkých kulometů ráže 12,7 mm. Uviděl Ritchieho, jak střílí z granátometu MK19. Na něco si vzpomněl a zastavil Pereze táhnoucího bedničku s municí ke kulometu M2HG. „Co těch šest SEALů, který sem shodili minulej tejden?“ zeptal se ho.

„Dva z nich jsou za náma v Déčku.“

„Šéfe! Hej, šéfe!“ přerušil Davis řetězec myšlenek, který ho zatím zanesl k jeho kamarádovi Nealu Staffordovi. „Kapitán říká, že to nepůjde.“

„Co nepůjde?“

„Žádný posily.“

„Dej mi ho.“ Popadl do ruky sluchátko a promluvil naléhavým, ale autoritativním tónem: „Hej, kapitáne, jsme tady jen kousek

od toho, aby nás obsadili. Máme hodně mužů neschopných boje a zoufale potřebujeme podporu a municí, obzvlášť náboje do těžkého kulometu. Co pro nás můžete udělat?“

Do obvodové zdi stanoviště, obložené pytlí s pískem, zprava narazila minometná střela. Její výbuch srazil jednoho z kulometčíků obsluhujících M2HG na zem a přes celou podlahu ho odhodil pryč. Voják se okamžitě zvedl, přihnul se zpátky, otřel si pramínek krve, která mu vytekla z nosu, srovnal kulomet a pokračoval v palbě.

„Kapitáne, slyšíte mě?“ Kulometčík před ním vychrlil proud nadávek. Očividně si o rozžhavenou hlaveň zbraně spálil ruku.

„Slyším vás, nadpraporčíku. Jasně a zřetelně. Kde přesně se momentálně nacházíte?“

„Na stanovišti C.“

„Zvážil jste možnost, že byste odtud ustoupil?“

„Z celý řady důvodů, který teď nemám čas vysvětlovat, to nepřichází v úvahu.“

„Já vám ale nejsem schopný poslat žádné posily,“ ozval se z vysílačky Battierův hlas.

„A co municí?“

„Ani tu ne.“

„Proč ne, do prdele?“

„Nadpraporčíku, já беру v potaz celkovou situaci. Moje priority jsou Presley, Král a Vlk,“ odpověděl Battier.

„Kapitáne, tady dole máte vojáky, co tu umírají. Tohle stanoviště se dá s pomocí skvěle ubránit!“

„Je mi líto, nadpraporčíku.“

„Mně je to taky líto. Jděte do hajzlu!“

Hodil sluchátko na zem a vykoul ven škvírou ve zpevněné zdi. Všude kolem něj rachotila těžká palba, na podlahu dopadaly

vypálené nábojnice. Uviděl záblesky zbraní střílejících z pozic Tálí-bánu za kameny, stromy i dalšími přírodními překážkami.

Perez se vedle něj díval triedrem. „Odkud ti parchanti přicházejí?“ chtěl vědět Crocker.

„Odtud to není vidět, ale v okolí stanoviště B, co padlo jako první, vede z údolí nahoru pár stezek.“

Sníh se sypal dál a zdálo se, že světlo začíná blednout. Crocker vrhl pohled na hodinky s navigací značky Suunto, které ukazovaly 16:42. Za další hodinu obloha potemní a oni budou ještě mnohem zranitelnější. S největší pravděpodobností to bude jejich konec.

„Co povídal kapitán?“ zeptal se Perez, odložil dalekohled a sáhl po svém samopalu MP7 4,6x30 mm.

„Jsme v tom sami.“

„To jsem si myslel.“

Crockerovi nebylo po chuti pomyšlení, že by stanoviště opustil. Jeho instinkty mu říkaly, aby zůstal a bojoval. „Co tu máte k dispozici ve smyslu zásob?“ zahulákal na Pereze, aby překřičel ten strašlivý kravál.

„Lahve s vodou, potravinový dávky, krabice s energetickéjma tyčinkama, topný tělesa a lampy.“

„Co munice?“

„Za stanovištěm D je skladištní bunkr, kde jsou nějaký výbušniny, ale žádný rezervní zásobníky ani náboje do těžkého kulometu.“

„Jakej druh výbušnin?“

„Cé čtyřka a protipěchotní miny: claymory.“

„Fajn.“ Začal se obracet k Ritchiemu stojícímu napravo od něj, ale zarazil se. „Říkal jste, že na stanovišti D za námi jsou dva kluci ze SEAL Team Six. Co se stalo s těma dalšíma čtyřma?“

Perez sklopil své hnědé oči. „Dostali je během obrany proti počátečnímu útoku.“

Crocker se bál zeptat, ale musel. „Co Neal Stafford?“

Perez kývl hlavou a ukázal za svá záda k tělům zakrytým plachtou vzadu v koutě místnosti. Crocker si představil Nealovu krásnou, blondátou manželku i jeho malé synky. Chtělo se mu něco rozmlátit na kusy nebo zařvat tak hlasitě, až by se čas zastavil a přetočil zpátky. Místo toho ale jen ztěžka polkl a zavolal si k sobě Ritchieho. S rukou položenou kolem jeho ramen si pak dlouhána odvedl do zadní části bunkru, aby vůbec slyšeli, co říkají.

Crocker: „Vezmi si s sebou Jonesyho a jděte dozadu na stanoviště D. Je tam...“ V duchu si vybavil Nealův usmívající se obličej. Rychle se sebral a začal znovu mluvit. „Je tam skladištní bunkr, vzadu za Děčkem. Chci, abyste vzali všechny výbušniny, který najdete, a přinesli je sem. Popros SEALy, co tam jsou, aby ti pomohli.“

Ritchie ukázal na svůj batoh opřený o zadní zeď. Oči mu planuly prudkostí a vzrušením. „Mám tu palníky i rozbušky. Jsi v pořádku, šéfe?“

„Jsem v pohodě. Chci podniknout něco odvážného. Vynalézavýho... Šílenýho... Dojdi pro ty věci.“

„Chceš bejt odvážnej? Tak tos narazil na toho správnýho,“ prohodil Ritchie s veselým úšklebkem. „Podle toho, co najdeme v Děčku, ti pak předvedu, jak se dělá zkáza.“

„Tvůj způsob myšlení se mi líbí. A teď už jdi.“

KAPITOLA TŘETÍ

*Potřebujeme více lidí, kteří se specializují
na uskutečňování nemožného.*

— Theodore Roethke

„**M**RKEJTE NA TUHLE KRÁSKU!“ ZAHULÁKAL Jonesy ve chvíli, kdy vrazil do zadních dveří. V náručí nesl rotační kulomet GAU-17/A ráže $7,62 \times 51$ mm s šesti otočnými hlavními schopnými vypálit zdrcujících 4 000 nábojů za minutu.

Někteří z mužů natěsnaných uvnitř tmavé místnosti plné dýmu zareagovali pochvalným zahučením. Ozval se i výkřik „Paráda!“ Jinak bylo ale osm vojáků zaměstnaných usilovnou snahou odrážet nepřítele, který na ně nepřestával útočit.

Vzhledem ke strmému srázu napravo od strážního stanoviště C i o dost výše položenému terénu v jejich zádech a směrem vlevo, kde stálo stanoviště D, zbýval tálibáncům pouze jediný způsob, jak tento post obsadit: čelním útokem. A právě v něm byli, podle všeho,

pevně odhodláni pokračovat, bez ohledu na počet nových mučedníků, které v jeho průběhu stvoří.

Ještě větší výzvou byly těžké kulomety: jeden M2HG pokrýval nápor Tálibánu zprava, druhý byl zaměřený vlevo. Šestice vojáků mezi nimi pálila z kombinace granátometů, karabin a pušek MK19, M4A1, MK13 a HK416, jimž asistovala také jedna střední odstřelovací puška MK11.

Crocker měl v hlavě tupý pocit a pravou ruku s ramenem měl úplně zdřevěnělé. Bolely ho také uši a kolena. Poté, co upravil pětistupňovou opěrku HK416, se podíval do průhledového zaměřovače, v nitkovém kříži zachytil tělo tálibánského bojovníka s RPG-2 na rameni a stiskl spoušť. Zbraň vyplivla proud projektilů ráže 5,56x45 mm, které pronikly do nepřítelova trupu, krku a hlavy. Byla hotovým zázrakem moderní techniky, nabízejícím sílu, snadnou ovladatelnost i spolehlivost.

Američané bojovali proti přesile možná až třiceti na jednoho. Díky této skutečnosti i nastávající tmě Crocker také poznal, že tálibánci cítí blízkost vítězství. Viděl to na sebevědomém způsobu, jakým postupovali vpřed a drželi své pozice bez ohledu na veškeré bojové prostředky, které proti nim Američané nasazovali.

Vrhl pohled na své hodinky Suunto. Pak se obrátil k Jonesymu, který s pomocí seržanta Pereze chvatně rozestavoval rotační kulomet.

„Kde je Rich?“

„Ritchie? Ten provádí ty svoje kousky.“

„A kde?“ zeptal se Crocker.

„Venku.“

Prekročil široký potok krve vytékající z plachtou přikrytých těl, odříkal tichou modlitbu za svého souseda Neala Stafforda a v předklonu prolezl nízkými dveřmi, jako by opouštěl jednu pekelnou sluj

a vstupoval do další. Čerstvý vzduch venku voněl přímo báječně a znovu ho probral k životu. Z výše položeného postavení vpravo za jeho zády pálili do talibánských cílů mezi kameny ležícími před srázem muži ze stanoviště D. Stopovky se proplétaly ztemnělým mlžným oparem jako nějaký rozzuřený, smrtící hmyz. Vrchol hory s hlavními budovami pozorovacího stanoviště zůstal skrytý v bílém závoji.

U zadní zdi močil nějaký zavalitý voják z 1. rotý s obličejem plným pih. Vykonat potřebu si došel i Crocker, který během krátké chvilky klidu zalétl v myšlenkách k jízdě na snowboardu ve Vermontu, za podobného počasí.

Na okamžik si vzpomněl na Neala, jak stojí na svahu vedle něj. V duchu si začal sestavovat tirádu plnou sprostých slov, jejímž příjemcem se měl stát kapitán Battier, ale vzápětí toho nechal. Musel se soustředit. Zaslechl křupavý zvuk kroků ve sněhu, obrátil se a spatřil Ritchieho, jak jde vedle vousatého vojáka, který mu ukazuje na trhliny ve skále.

„Ritchie?“ zavolal na něj. „Co se, sakra, děje?“

„Tohle je desátník Henne. Ve svém běžném životě dělá něco kolem geologie,“ oznámil mu Ritchie nadšeně. Zdálo se, že nebezpečí číhající všude kolem vůbec nevnímá.

„Já jsem inženýr geolog, pane,“ vysvětloval vážným dojmem působící Henne. „Měl bych asi pracovat pro nějakou velkou ropnou společnost.“

„Jednou určitě budete, jestli se odtud dostaneme živý,“ řekl Crocker.

„Možná.“

„Našels, cos potřeboval?“ zeptal se Crocker Ritchieho.

„Víc než dost. Plánujeme něco extra speciálního, že jo, desátníku?“

„Ano, pane.“

„Dobře,“ zakončil Crocker a dýchl si do rukou navlečených v rukavicích. „Musíte na to jít rychle.“

Vrátil se do stanoviště C pro Akila a všichni čtyři strávili příštích čtyřicet minut rozmisťováním výbušných náloží a odmotáváním zápalných šňůr. Když došel zpátky na stanoviště, jeho záda protestovala a páčila ho i tvář ošlehaná zimou a větrem. Pak si promluvil s Perezem.

„Plán je následující,“ řekl seržantovi. „Já a moji chlapi převezmeme těžký zbraně, zatímco vy a vaši kluci ze stanovišť C a D půjdete nahoru do Vlka a Krále. Vezměte s sebou tolik zbraní a těl, kolik unesete. Až dorazíte na další plošinu, zavolejte a dejte mi vědět.“

„Dám.“

„Kolik času si myslíte, že budete potřebovat?“

„Maximálně patnáct minut.“

„Dobře. Tak do toho.“

Perez začal okamžitě vykřikovat rozkazy a sbírka vyčerpaných vojáků 1. roty, národních gardistů a námořních pěšáků si sbalila věci, posbírala zbraně a pomocí popruhů přivázala těla svých mrtvých spolubojovníků na provizorní plastová nosítka. Poté, co příslušníkům SEAL popřáli hodně štěstí, vyrazili na cestu.

Světla rychle ubývalo. Členové Crockerova týmu si nasadili své noční vidění typu PS-15 a spustili tak hustou a vytrvalou krycí palbu, jakou dokázali z těžkých zbraní vymačkat. Crocker obsluhoval rotační kulomet GAU-17/A plivající celé shluky bílých stopovek, které likvidovaly jeden cíl za druhým. Přesouval palbu zprava doleva a zase zpátky, dokud mu obě paže skoro úplně nezdřevěněly. Potom znovu nabíl.

Do toho, co dělá, byl tak ponořený, že ani neslyšel hlas, který se ozval ze sluchátek jeho přilby. Davis se k němu natáhl a plácl ho po zádech.

„Co je?“

„Perez! Snaží se ti něco říct.“

Uši mu nefungovaly tak, jak měly. „Co to povídá?“ houkl na Davise.

„Jsou na místě!“

„Už? Dostali se na tu horní plošinu?“ zeptal se Crocker, podíval se na hodinky a zjistil, že od jejich odchodu uběhlo téměř dvacet minut.

„Jo, jsou nahoře u Vlka, na cestě k Presleymu.“

„Dobře.“ Opatrně narovnal záda, s chrupnutím si protáhl krk a zakřičel: „Poberte, co můžete, a stáhněte se do stanoviště D. Akil a já tam za vámi přijdeme za pět minut.“

„Jasný.“

Potom rychle vystřílel poslední tři pásy s náboji ráže 7,62x51 mm, zvedl kulomet z lafety a zařval na Akila: „Jdeme!“

„Seš si jistej, šéfe? Mě to tady dost baví!“

„Ještě není konec. Za mnou!“

Vyřítili se ven ze zadních dveří a s klouzáním se vydrápali nahoru po stezce vedoucí ke stanovišti D. Ostatní příslušníci SEAL už do té doby stihli pevnůstku z větší části vyklidit, s výjimkou dvojčat kulometů M2HG, z nichž momentálně pálili Davis s Yalem. „Kde jsou ostatní?“ zeptal se Crocker vzrušeně, lapaje po dechu.

„Čekaj u řetězového žebříku, kterej vede nahoru na další plošinu,“ ozval se Davis. Ze špičky nosu mu odkapával pot.

„Vezmi vysílačku a pojď se mnou. Akile, ty s Yalem budete další tři minuty pokračovat v palbě. Pak se k nám přidáte.“

„Nemohli bysme z toho udělat čtyři?“

„Tři, zlato, jenom tři!“

Vyběhli ven do padajícího sněhu, nahoru po strmém svahu až k temné stěně srázu. Tam stál Ritchie svírající v ruku MP7. „Ještě dvanáct minut,“ zakřičel na Crockera. „Potom ten sráč vyletí do vzduchu!“

„Zbytek chlapů už vylezl nahoru po žebříku?“

„Jasně!“

Crocker ho postrčil a řekl: „Tak jděte. Ty a Davis. Já počkám na Akila s Yalem.“

„Šéfe –“

Vzal Davise za ramena. „Poslouchej, tohle je důležitý. Než odejdete, chci, abys zavolal Battierovi. Oznam mu, že nám došla munice a že opouštíme stanoviště C a D. Pověz mu, že je nám to líto, ale že jsme neměli čas nastražit žádný pasti. A řekni mu, ať to schválně všechno zopakuje tomu chlápku od ANA, kterému říká Tráva.“

„Fajn.“

„Ta poslední část je nejdůležitější.“

Davis si už chystal vysílačku. „Dobře, šéfe. Právě mu volám.“

„Nezapomeň na Trávu.“

„Jo, rozuměl jsem.“

Ritchie mezitím začal šplhat nahoru po řetězovém žebříku a Crocker zkontroloval hodinky. Od chvíle, kdy dorazil k patě srázu, uběhly dvě minuty. Znamenalo to, že jim zbývá zhruba dalších deset.

„Zpráva doručená, šéfe,“ ohlásil mu Davis. „Jasně a zřetelně.“

Crocker ukázal na žebřík. „Dobře. Teď jsi na řadě ty.“

Uplynula další minuta. Pak uslyšel halekání a jásot tálibánců, kteří dorazili ke stanovišti C. O třicet vteřin později rozeznal zvuky blížících se kroků a za stromy uviděl Yalea s Akilem, jak táhnou jeden z rozměrných kulometů M2HG.

„Zahodte ten krám. Nechte ho bejt! Jdeme,“ zakřičel na ně.

Nejprve pomohl na žebřík Yaleovi, potom Akilovi. Nakonec začal šplhat nahoru sám. Současně si v duchu kladl otázku, jakou zátěž žebřík vlastně snese. Lezl dál a sledoval čas na hodinkách. Do výbuchu náloží zbývalo šest minut!

Řetěz se pod vahou těl svíjel a skřípal, viditelnost nestála za nic. Pokračoval tedy naslepo, se svaly lýtek, paží a zad v jednom ohni. Tři minuty. Dvě.

Pevně sevřel žebřík a zhluboka se nadechl. Při výdechu osvítila oblohu obrovská světelná koule. Pak uslyšel výbuch a ucítil jeho sílu, která jím prudce smýkla proti skalní stěně a rozbila mu ruce. Usilovně se snažil udržet a nespadnout.

Žebřík sebou házel sem a tam, zatímco horou otřásaly druhotné exploze. Così ho zasáhlo do horní části zad nedaleko pravého ramene. Ještě že měl na sobě pod stejnokrojem navlečenou ochrannou vestu Dragon Skin s keramickými pláty ze silikon-karbidu. Jinak by ta věc, ať už to bylo cokoli, prolétla rovnou skrz něj.

Všude kolem se tetelil horký vzduch. Pod sebou zaslechl výkřiky a jekot. Jeho plíce zoufale toužily po kyslíku, v horském vzduchu ho však příliš mnoho nenacházely. S pocitem malátnosti, v hotovém dešti úlomků padajících dolů kolem něj, nepřestával šplhat dál, jak nejlépe dovedl, až se nakonec nějakým způsobem dostal k okraji plošiny, kde se k němu natáhly ruce, které mu pomohly nahoru.

„Díky.“

Posadil se na kámen, popadl dech a zkontroloval, jestli je rameno pořád funkční. Bylo. Vlevo za zády uviděl kasárenské budovy Krále a Vlka. Jinak se ztichlým údolím nesl sotva slyšitelný, ničím nepřerušovaný sykot nepřetržitě padajícího sněhu.

Davis mu podal láhev s vodou. „Jsi v pořádku, šéfe?“

„Jo.“

Zvuky boje zmizely. „Nepřítel přestal střílet,“ řekl a vzhledl k Davisovi.

„Přesně tak. Ritchie má za to, že pořádněj kus půdy, co na něm seděly stanoviště C a D, sjel dolů ze svahu.“

„Nekecej!“

„Popovídej si o tom s Ritchiem.“

A to také při společném výstupu nahoru ke stanovišti Presley udělal. Ritchie s desátníkem Hennem – příslušníkem Národní gardy z Pensylvánie – mu vysvětlili, jak nálože, které předtím strategicky rozmístili, vytvořily ve skále takové množství trhlin, že už nedokázala udržet váhu plošiny. Tím pádem se celá ta zatracená věc sesula po svahu dolů.

„I se stanovištěma C a D?“ zeptal se Crocker.

„Sakumprásk,“ odpověděl Henne. „Včetně útočících tálibánců.“

„Skvělý.“

OKAMŽITĚ PO PŘÍCHODU NA PRESLEY CROCKER POPADL majora ANA Džáwída Šáhára Muhammada, namířil na něj svou zbraň a nechal Davise, aby ho odzbrojil. Akil mu vzápětí stahovacími pouty pevně svázal zápěstí za zády.

Když kapitán Battier zaregistroval, co se děje, postavil se přímo před Crockera. „Co si, sakra, myslíte, že tu děláte?“

„Beru toho muže do vazby.“

„Na čí rozkaz?“

Crocker, který se musel přemáhat, aby Battierovi jednu nevrátil, na něj zavřel: „Mám silné podezření, že major Muhammad po celou dobu komunikoval s nepřítelem. Přímo vám pod nosem, kapitáne.“

„V žádném případě. To není možné!“

„Myslím, že jste zločinec!“ vykřikl major Muhammad.

„Mně je srdečně jedno, co si oba myslíte,“ objasnil jim situaci Crocker. „Až se vrátíme do Džalálábádu, kapitáne, budu informovat vašeho velícího důstojníka. Ten nařídí vyšetřování. Potom uvidíme, jestli mám pravdu.“

„Jděte k čertu!“ zakřičel Afghánec.

Jako další v řadě zavolal Mancinimu, který stále hlídal hřeben nad pozorovacím stanovištěm, a nařídil mu, ať sestoupí dolů na stanoviště Presley. Pak provedl rychlou kontrolu stavu svého mužstva a jejich zranění. Kromě několika menších škrábanců, popálenin, modřin, hladu, žízně a vyčerpání byli všichni v pořádku.

Jake průběžně upadal do bezvědomí. Navíc měl nízký krevní tlak a slabý, zrychlený puls: vykazoval příznaky neurogenního šoku. Crocker mu na podporu zvýšení tlaku podal dávku dopaminu a nařídil Phillipsovi, aby ho i nadále udržoval v teple a dohlížel na jeho infuzi.

U rozjedené večere sestávající z horkého zeleného čaje, energetické tyčinky a misky nudlí zničehonic usnul. Zdálo se mu, že je sám na stanovišti C a pálí z rotačního kulometu GAU-17/A do mužů v černých turbanech, kteří nepřetržitě útočili ze všech stran.

Když se ráno probudil, cítil, že svaly v pažích i na ruku má pevně zaťaté. Jeho pozornost se rychle přesunula ke slunci, zářícímu skrze protrhanou oblačnost. V 9:30 dorazily vrtulníky zajišťující podporu a leteckou evakuaci. Do oběda byl i se svými muži zpátky v Džalálábádu.

Zatímco se vlekl ke svému stanu, vybavil si poučku, kterou pokaždé pronášel jeho bývalý tréninkový společník a kamarád ze SEAL Neal Stafford: Dokud to není na pendrek, není to nic pro nás.

To, že jeho kamarád musel zemřít při obraně vrcholu nějaké hory v jihovýchodním Afghánistánu, ale na pendrek skutečně bylo. Sdíleli

totiž spolu pevnou víru ve věc obrany svobody, lásku k přátelům a rodině i nezdolnou vůli dosáhnout vítězství.

Dokud na naší straně budou bojovat takoví jako Neal, říkal si Crocker pro sebe, nebude to s námi tak zlé.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jestli máte v úmyslu něco zkusit, dělejte to pořádně.

Jinak s tím ani nezačínajte.

— Charles Bukowski

ODVA DNY POZDĚJI ZABOČIL CROCKER SE SVÝM PICKUPEM na příjezdovou cestu svého domu ve Virginia Beach. Zaparkoval na šterkovém povrchu a podíval se na hodinky: bylo 2:14 ráno, úterý 22. listopadu.

Vyčerpaný a šťastný, že je doma, vešel dovnitř garáží, kolem Hollyina stříbrného subaru, a vystoupal po betonových schodech do společenské místnosti spojené s domácí kanceláří, přecpané nej-různějšími věcmi. Byly tu činky, pracovní stůl zasypaný poštou, na níž bylo potřeba odpovědět, nebo ji vyhodit, či eliptický trenažér, který zčásti sestavil. Na stěně visely fotografie: na jedné, pořízené v den, kdy dostal svůj trojzubec SEAL, měl na sobě bílou uniformu; jiné zachycovaly příslušníky jeho čety nebo nácvik seskoků volným

pádem. Na dalších právě probíhal cílovou čarou při závodu Železného muže na Havaji nebo líbal Holly v jejich svatební den.

Otevřel dveře do chodby, kde na podlaze uviděl spícího, do klučíka stočeného německého ovčáka Branda. Pes k němu najednou vzhlédl, jako by se ho chtěl zeptat: „A kde jsi, sakra, byl ty?“

To ani nechtěj vědět.

Z kuchyně se linula svůdná vůně, nebyl ale hladový, a tak jen položil svůj vojenský pytel vedle květináče s fíkusem a po schodech vyšel nahoru do patra. Střešním oknem proudil dovnitř svit měsíce. Ozvalo se jediné odbítí pendlovek, značící čtvrt hodiny.

Chtělo se mu nakouknout do Jennynina pokoje na konci chodby, ale nebyla to už žádná malá holčička. Bylo jí sedmnáct a na to, aby do jejího soukromého prostoru někdo vstupoval bez ohlášení, byla extrémně háklivá. Po podlaze pokryté kobercem tedy zamířil na druhou stranu, směrem k hlavní ložnici, kde otočil mosaznou koulí, zatlačil do dveří a otevřel je dovnitř místnosti.

Na chvíli se zastavil a vdechl sladké aroma jasmínu a růžové vody: dvou vůní, jimž dávala přednost jeho žena. Ta spala na boku, na vzdálenější straně postele, otočená k němu zády. Položil batoh na podlahu a vešel do koupelny po pravé straně. Opláchl si vodou obličej, který vypadal, jako by patřil někomu jinému, vyčistil si zuby a svlékl se.

Když znovu vstoupil do ložnice, zvedl lehkou bílou deku a vklouzl do velké postele, kde ho obklopilo teplo Hollyina těla.

Ležel v posteli, vnímal všechno kolem – zvuk Hollyina dechu, stíny na stropě, LED obrazovku na protější stěně – a přemýšlel, jak těžké je uvěřit tomu, že je opravdu zde a ne někde ve stanu v jakési vzdálené zemi. Uvědomil si, že od Hollyina únosu v Libyi je mu jeho

manželka ještě bližší než předtím a že cítí mnohem větší potřebu ji ochraňovat. Jejího kolegu mučili a zabili jí přímo před očima. Celé dny byla svázaná a opakovali jí, že zemře. Přesto v sobě našla dostatek síly a nadhledu, aby se dala dohromady a i nadále byla tím milujícím, laskavým člověkem jako dříve.

MLčky děkoval Bohu, zatímco stromy venku se v lehkém větříku kývaly sem a tam. Odněkud zahoukala sova. Holly si povzddechla, obrátila se a otevřela jedno oko. „Tome?“ zeptala se v polospánku. „Tome, jsi to opravdu ty?“ Jako by se jí pořád něco zdálo.

„Jsem to já, miláčku. Jsem zpátky, ale nechtěl jsem tě budit.“

„Budit? Mě? Ale prosím tě...“ Natáhla ruce, vzala ho do objetí a držela ho, jako by ho už nikdy nechtěla pustit. „Ach jo, Tome. Strašně jsi mi chyběl. Vítej doma.“

„Mrzí mě, co se stalo Nealovi,“ řekl.

Zlehka sebou trhla. Vzápětí se převalila na něj a políbila ho na rty. „Nic si z toho nedělej,“ zašeptala. „Jo, je to strašný, ale věděl, že taková je cena, kterou možná zaplatí.“

„Jak je Alysse a klukům?“

„Trápí se a snaží se to nějak zvládnout, o tom ale teď mluvit nebudeme.“

Na oplátku ji políbil zase on. Potom ji objal a něžně se spolu milovali.

Pak bylo najednou ráno a Holly k němu kráčela ve skvrnitém světle, se sklenicí pomerančového džusu v ruce. Pohládila ho po čele a oznámila mu, že za hodinu dorazí první hosté.

„Jaký hosti?“ zeptal se Crocker, který vrhl pohled na hodiny a zjistil, že je skoro jedenáct.

„Tvoje sestra a její rodina. Můj brácha.“

„Proč?“